

Zhodnocení 1. Zimních her ve Slovinsku 2010 očima přímého účastníka Josefa Vejnara

Na hry odjela poměrně početná 22 členná výprava českých běžců v slušivých softshellových bundách od RWE a dalo se očekávat i nějaké to umístění na stupních vítězů. Vše záviselo nejen na formě a zdraví našich závodníků, ale i na kvalitě závodního pole v dané kategorii. Všechny starty byly hromadné a podle počtu závodníků se 5-leté kategorie zpravidla sdružovaly a na startu se postavili závodníci v desetiletých věkových odstupech. V jednotlivých kategoriích startovalo zpravidla 20 – 30 závodníků z celého světa. Nejpočetnější, tak jako na MS Masters byly obsazeny kategorie od 45 do 65 let a i konkurence je zde největší. Např. vítěz naší kategorie mužů nad 50 let v absolutním pořadí na maraton skončil 3. a já ač nachlazen 7. Časy ze závodů by mi v mnoha případech zajišťovali i v kategoriích mladších 35 a 40 let medailové umístění.

U žen byla úroveň hlavně zásluhou Ruských závodnic v některých kategoriích špičková. Zejména Lyudmila UDALOVA, která vládla ženskému závodnímu poli dokonce v maratonu při společném startu s muži nad 60 let nenašla přemožitele. Naše ženy překvapily velmi úspěšnou sbírkou medailí a patří jim obdiv a poděkování. I když v absolutním pořadí se pohybovala naše 4 násobná zlatá medailistka Michela Mikásková kolem 4.-5.místa a Blanka Paulů v maratonu celkově 7. v ženách. Česká výprava běžců získala celkem 7 zlatých, 4 stříbrné a 9 bronzových medailí.

Pořadatelsky se ukázalo toto setkání jako ryze komerční záležitost pořadatelské skupiny mladých lidí, která v mnoha případech neměla žádné zkušenosti s pořádáním takto velkého podniku. Podstatné pro ně bylo, že každý účastník zaplatil startovné ve výši 130 eur a tyto peníze nehodlali závodníkům nějakou formou částečně vrátit. Ať už reklamní taškou s cetkami a občerstvením, nebo např. dnes už zcela běžným startovním číslem – košílkou. Zde nás běžce vrátili na samý pravěk lyžování v Kranji, kdy nás vybavili papírovým číslem se 4 zavíracími špendlíky na 3 závody!. Vystávali paradoxy, kdy jsme se na trati 3 “rvali“ s Ruským závodníkem a když jsme mu na 15 km skatem po 3. trháku odjeli, zjistil jsem v cíli, že startoval o 1 věkovou kategorii níže.

Zpracování výsledků vyčtením z čipů je záležitostí několika minut. Pořadatelé sice výsledky zveřejňovali poměrně brzo, ale pouze na cílovém panelu, ovšem jejich vydání v tištěné formě pro jednotlivé výpravy už trvalo i několik hodin a zveřejnění na netu zpravidla do druhého dne. Jednu zajímavost, která se týká zcela laické kontroly závodníků, musím ještě zveřejnit. Před vstupem do startovního koridoru se u nás někdy už Krajských přeborů zpravidla značí lyže. Toto Slovinci zcela vynechali! Další raritou bylo, že místa rezervovaná pro závodníky na startu pořadatelé neblokovali a každý, když přišel na start, si stoupl kam chtěl. Mně se to stalo málem osudným hned při prvním závodě, kdy jsem asi minutu před startem šel suverénně do první lajny, kam jsem i podle startovní listiny patřil, a protože jsem šel poslední do koridoru, tak mě už pořadatelé chtěli zařadit až do 4. řady. S tím jsem silně nesouhlasil a místo v 1. řadě si doslova vybojoval vycuknutím pořadatele a vyhnáním špatně stojícího závodníka. Naštěstí mě Francouzi místo uvolnili. A na základě těchto zmatků se odehrálo následující. Honza Audrlický si kromě svého čipu připnul před závodem na druhou nohu čip Karla Čecha, který musel odjet zajišťovat Standu Řezáče na Dolomitenlauf. No a ve výsledcích skončil na pěkném 25. Místě o desetinu za Karlem Čechem, neboť si při posledním kroku popletl nohu a nakopl tu druhou. Tuto pikantérii mohou vymyslet a realizovat jenom čeští šprýmaři.

Vlastní ceremoniál při vyhlašování na stadionu v prostoru cíle probíhal náhodně, když pořadatelé zrovna dostali výsledky. Tehdy spustili znělku a vyzvali medailisty. V mnoha případech se dekorování odehrávalo při startu další kategorie, takže závodníci mnohdy ani medaile osobně nepřebírali, protože povzbuzovali a občerstvovali své kamarády na tratích. To se stalo mj. i naší vítězné štafetě žen.

Tratě byly v Pokljuce na 2,5 – 3,3 km okruzích dobře připravené, ovšem na některých místech na ně pořadatelé vozovou technikou a frézou vyhrabali ostré šterkové kamínky, takže hrozilo poškrábání lyží. Dal jsem si práci v nejbližší zatáčce a dobrých 30 kamenů vyhrabal a odházal. Nejvíce protestů bylo s vedením maratonské trati, který se nakonec díky velkému přívalu sněhu mohl uskutečnit na těžkém 10 km okruhu s táhlým snad 4 km stoupáním. Trať vede po 1km od startu téměř 2 km z kopce těsně podél silnice. A na tuto trať pluky bezohledně odhazovaly habrajz ze silnice, takže jsme v pravé stopě jeli po soli a kamínkách. Nakonec všechny výpravy nastoupily a lyže žádnou velkou újmu, i když jsme trnuli, neutrpěly.

Organizační štáb za celý průběh her nesvolal poradu ze strany pořadatelů a zástupců závodníků. Technický delegát se snad někde pohyboval, ale inkognito, takže naše připomínky jsme řešili přes jejich služby na Infocomitee centru na Bledu, popř. v Pokljuce. S bydlením v hotelu Krim na Bledu jsme byli spokojeni. Personál ochotně vycházel vstříct našim potřebám a lidé byli milí. Méně se ubytování líbilo Rokytnickým běžcům, kteří bydleli jinde, neboť na pokojích trpěli zimou a nedostatkem místa na přípravu lyží. Měli jsme denně možnost fandit hokejistům, bohužel Češi se na hry nepřihlásili a tak jsme o to víc povzbuzovali úspěšné Slováky.

Celkem jsme měli všichni běžci a po odezvách a konzultacích ze strany sjezdařů dojmy ze závodů asi takové, jako když se uskuteční např. na Mísečkách závod pro zaměstnance nějaké nemajetné společnosti a závod pořádá parta šikovných pořadatelů, kteří se ovšem o konání dozvědí den předem.

Josef Vejnar v.r.